

VISOKI TRGOVAČKI SUD RH
putem
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

PRIMLJENO:

30-12-2025

Neposredno - predano pošti
Obično preporučeno: 24.12.2025.
Pošta ŠKABENJA RG 895492375 HR
Primjeraka 3 priloga 5 str.
Pristojbe: / € državnim biljezima
Primio lye

Nikolina Trbojević
Ulica prkoških domoljuba 2
23223 Prkos, Škabrnja

Posl. br. St-448/2025-12

PREDMET: Žalba protiv rješenja o plaćanju predujma

ŽALITELJICA: Nikolina Trbojević, OIB: 77183002656, Ulica prkoških domoljuba 2, 23223 Prkos, Škabrnja

DUŽNIK: TEHYA j.d.o.o. Rijeka (Grad Rijeka), Pehlin 10, OIB: 07874242590, MBS: 040462009

ŽALBA

Sukladno čl.19. Stečajnog zakona (dalje: SZ) izjavljujem žalbu protiv Rješenja o plaćanju predujma za namirenje troškova stečajnog postupka Trgovačkog suda u Rijeci donesenog dana 8. prosinca 2025. g. pod poslovnim brojem St-448/2025-12 temeljem čl 113. SZ-a.

Navedeno rješenje pobijam u cijelosti zbog pogrešnog i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava te povrede načela razmjernosti i pravičnosti.

I. POGREŠNO I NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

Prvostupanjski sud pogrešno i nepotpuno je utvrdio činjenično stanje kada je zaključio da su u konkretnom slučaju ispunjene pretpostavke za određivanje obveze plaćanja predujma za namirenje troškova stečajnog postupka iz čl. 113. SZ-a. Stečajni postupak nad dužnikom TEHYA j.d.o.o. pokrenut je po službenoj dužnosti na prijedlog FINE, zbog evidentirane neizvršene osnove za plaćanje u Očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje (Prilog 5). Navedena osnova za plaćanje proizašla je iz poreznog duga, u odnosu na koji je žaliteljica pravodobno i savjesno poduzela sve zakonom predviđene radnje radi njegove regulacije. Dana 9. lipnja 2025.g. zaprimila je upravni ugovor Porezne uprave (Prilog 1) o obročnoj otplati duga, isti je potpisala i u zakonskom roku vratila Poreznoj upravi. Unatoč navedenome, Porezna uprava Rijeka (dalje: Porezna uprava) je donijela Rješenje o ovrsi (Prilog 2) dana 4. srpnja 2025.g. nad dužnikom TEHYA j.d.o.o. Po neposrednoj intervenciji žaliteljice, Porezna uprava je dana 7. srpnja 2025.g. priznala da je rješenje doneseno

greškom, donijela rješenje o obustavi ovrhe (Prilog 3), dostavila obustavu FINI, stornirala vlastiti trošak ovrhe te je na poslovni račun dužnika izvršen povrat sredstava koja su privremeno zaplijenjena. Iz Očevidnika redoslijeda osnova za plaćanje razvidno je da je porezna osnova označena kao „obustavljena / povučena“, te da porezna ovrha više ne postoji. Jedini iznos koji je u Očevidniku ostao evidentiran odnosi se na FININU naknadu, nastalu isključivo kao tehnički trošak postupanja po greškom izdanoj poreznoj ovrši. Radi potpunog i pravilnog utvrđenja činjeničnog stanja, nužno je pojasniti i kronologiju vezanu uz trošak prisilne naplate FINE u ukupnom iznosu od 132,72 EUR. Preostali iznos od 110,54 EUR, koji je u Očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje iskazan kao „preostali iznos za naplatu/zapljenju“, predstavlja razliku između ukupnog troška FINE u iznosu od 132,72 EUR i iznosa od 22,18 EUR koji je privremeno naplaćen s računa, a potom vraćen i ponovno zaplijenjen zbog neuklonjene osnove za plaćanje. Naglašava se da navedeno jednokratno terećenje i povrat iznosa od 22,18 EUR žaliteljici nisu mogli dati do znanja postojanje trajne ili daljnje obveze prema FINI, budući da je povrat sredstava izvršen nakon donošenja rješenja o obustavi ovrhe, bez ikakve obavijesti da osnova za plaćanje ostaje aktivna ili da postoji preostali iznos za naplatu. Nakon zapljene iznosa s računa, žaliteljica je kontaktirala nadležnu službenicu Porezne uprave radi pojašnjenja situacije vezane uz trošak ovrhe i postupanje FINE. Tom prilikom joj je objašnjeno da je trošak ovrhe u nadležnosti Porezne uprave storniran te da se, ukoliko je FINA naplatila trošak, radi o pitanju povrata sredstava uz dostavu bankovnog izvoda i podataka o računu. Iz navedene komunikacije žaliteljica je opravdano zaključila da se radi o tehničkom pitanju povrata već naplaćenog iznosa, a ne o postojanju trajne ili daljnje obveze niti o aktivnoj osnovi za plaćanje u Očevidniku. Navedeno potvrđuje i izvadak poslovnog računa iz kojeg je razvidno da je dana 7. srpnja 2025. g. s računa dužnika naplaćen iznos od 22,18 EUR, da je dana 24. srpnja 2025. g. vraćen te istog dana ponovno automatski zaplijenjen uslijed neuklonjene osnove u Očevidniku. S obzirom na to da je povrat i ponovna zapljena izvršena istoga dana, bez ikakve obavijesti ili rješenja, žaliteljica nije imala objektivnu mogućnost uočiti da se radi o aktivnoj i trajnoj osnovi za plaćanje, već je opravdano smatrala da se radi o tehničkoj obradi povrata sredstava.

Žaliteljica je, postupajući savjesno i u dobroj vjeri, imala opravdano uvjerenje da je donošenjem rješenja o obustavi ovrhe i povratom zaplijenjenih sredstava predmetni postupak u cijelosti okončan, te nije mogla znati niti predvidjeti da će navedeni tehnički trošak ostati evidentiran kao osnova za pokretanje stečajnog postupka i posljedično kao temelj za određivanje obveze plaćanja predujma. Posebno se ističe da žaliteljica nikada nije bila obaviještena o postojanju FININE naknade u iznosu od 132,72 EUR kao zasebne osnove za plaćanje, niti joj je ikada od strane Porezne uprave ili FINE ukazano da je, unatoč donošenju rješenja o obustavi ovrhe, potrebno poduzeti dodatne radnje radi uklanjanja tehničkog troška iz Očevidnika redoslijeda osnova za plaćanje. Slijedom svega navedenog, pogrešno je i protivno stvarnom stanju stvari navedene iznose smatrati okolnošću na temelju koje bi se moglo zaključiti da su troškovi stečajnog postupka nastali krivnjom žaliteljice, odnosno da postoji zakonska osnova da se obveza plaćanja predujma za namirenje troškova stečajnog postupka prevali na žaliteljicu kao fizičku osobu.

II. POGREŠNA PRIMJENA MATERIJALNOG PRAVA (čl. 113. SZ-a)

Prvostupanjski sud pogrešno je primijenio materijalno pravo kada je, pozivajući se na odredbu čl. 113. SZ-a, naložio žaliteljici kao osobi ovlaštenoj za zastupanje dužnika obvezu plaćanja predujma za namirenje troškova stečajnog postupka. Odredba čl. 113. SZ-a trebala bi se primijeniti u situacijama kada postoji jasna i neposredna veza između propuštanja osobe iz čl. 110. st. 2. SZ-a i nastanka potrebe za pokretanjem stečajnog postupka po službenoj dužnosti, odnosno kada je upravo to propuštanje uzrokovalo da troškovi postupka nisu osigurani na drugi način. U konkretnom slučaju takva uzročna veza ne postoji. Stečajni postupak nije pokrenut zbog pasivnosti, nesavjesnosti ili propuštanja žaliteljice, već po službenoj dužnosti na prijedlog FINE, sukladno čl. 110. st. 1. SZ-a, i to isključivo zbog tehničke osnove evidentirane u Očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje, koja se odnosila na naknadu FINE nastalu u postupku provedbe pogrešno donesene porezne ovrhe. U trenutku nastanka navedene osnove porezni dug koji je bio temelj ovrhe bio je obustavljen, ovrha je bila povučena rješenjem nadležnog tijela, a zaplijenjena sredstva vraćena. Žaliteljici nije bilo poznato niti joj je moglo biti poznato da u Očevidniku ostaje evidentirana tehnička osnova u vidu FININE naknade.

Slijedom navedenog, ne može zaključiti da bi žaliteljica, čak i uz postupanje s povećanom pažnjom, bila dužna ili objektivno mogla podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnog postupka u roku iz čl. 110. st. 2. SZ-a, budući da joj postojanje stečajnog razloga u stvarnom i materijalnom smislu nije bilo poznato, niti je postojala jasna i razumljiva osnova koja bi upućivala na potrebu podnošenja takvog prijedloga. Primjenom čl. 113. SZ-a bez prethodnog utvrđenja navedenih odlučnih okolnosti, prvostupanjski sud je materijalno pravo primijenio mehanički i formalistički, zanemarujući svrhu te zakonske odredbe, koja nije u sankcioniranju osobe ovlaštene za zastupanje, već u osiguranju troškova postupka u situacijama kada je upravo njezin propust uzrokovao potrebu intervencije suda. Osim toga, pogrešnom primjenom čl. 113. SZ-a sud je isključio primjenu čl. 114. st. 4. SZ-a, prema kojem se u slučajevima kada FINA kao podnositelj prijedloga nije dužna platiti predujam, sredstva za namirenje troškova stečajnog postupka osiguravaju iz Fonda za namirenje troškova stečajnog postupka, osim ako su osigurana na drugi način. U konkretnom slučaju ne postoje zakonske pretpostavke za prevaljivanje tog tereta na žaliteljicu. U takvim okolnostima, prevaljivanje obveze plaćanja predujma na žaliteljicu, koja nije bila upoznata niti je objektivno mogla biti upoznata s postojanjem preostale FININE naknade, predstavlja nesrazmjernu i neopravdanu posljedicu za osobu koja je postupala u dobroj vjeri. Žaliteljica ističe da je tijekom cijelog razdoblja uredno postupala prema obvezama iz upravnog ugovora sklopljenog s Poreznom upravom, da za postojanje stečajnog razloga nije imala saznanja sve do kontakta stečajne upraviteljice 19. studenog 2025. g. te da je nakon toga bez odgode surađivala sa sudom, dostavila traženo izvješće o imovinsko-gospodarskom stanju dužnika i uredno se odazvala sudskom ročištu. Navedeno potvrđuje da žaliteljica nije postupala pasivno niti nesavjesno.

III. NERAZMJERNOST I POVREDA NAČELA PRAVIČNOSTI

Naložena obveza plaćanja predujma u iznosima od 132,72 EUR i 686,84 EUR predstavlja nesrazmjernu i svrhovno neutemeljenu mjeru u odnosu na okolnosti konkretnog slučaja. Riječ je o obvezi koja je naložena fizičkoj osobi, osobi ovlaštenoj za zastupanje, iako stečajni postupak nije pokrenut njezinim postupanjem, niti zbog njezine pasivnosti ili nesavjesnosti, već isključivo zbog tehničke osnove evidentirane u Očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje, o čijem postojanju žaliteljica nije bila obaviještena niti je objektivno mogla imati

saznanja. U takvim okolnostima, prevajivanje troškova stečajnog postupka na žaliteljicu dovodi do rezultata koji nije u skladu sa svrhom Stečajnog zakona, jer ne služi osiguranju postupka, već ima obilježja sankcioniranja osobe koja je postupala u dobroj vjeri i u uvjerenju da su sve relevantne obveze uredno uređene. Osobito valja imati u vidu da žaliteljica nema imovine niti prihoda iz kojih bi mogla podmiriti naloženi predujam, da je u cijelosti surađivala te da je od samog saznanja o postupku postupala transparentno i savjesno. U takvim okolnostima, naložena obveza ne postiže razumnu ravnotežu između cilja postupka i tereta koji se nameće žaliteljici, te predstavlja nerazmjernu i neopravdanu posljedicu. Valja istaknuti da se žaliteljici nalaže plaćanje predujma za namirenje troškova stečajnog postupka u ukupnom iznosu od 819,56 EUR, iako je osnova za plaćanje zbog koje je pokrenut stečajni postupak iznosila svega 110,54 EUR. Takav omjer između iznosa osnove i naloženog predujma jasno ukazuje na očitu nerazmjernost poduzete mjere, koja nadilazi svrhu osiguranja troškova postupka i rezultira prekomjernim teretom za žaliteljicu. U konkretnim okolnostima, nametanje obveze višestruko većeg iznosa od same osnove ne postiže razumnu ravnotežu između cilja postupka i tereta koji se nameće osobi ovlaštenoj za zastupanje, te dodatno potvrđuje da je riječ o mjeri koja nije u skladu s načelom pravičnosti i svrhom Stečajnog zakona.

PRIJEDLOG

Slijedom svega navedenog, predlažem da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske usvoji ovu žalbu, ukine pobijano Rješenje Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj St-448/2025-12 od 8. prosinca 2025. g. te odbije određivanje obveze plaćanja predujma za namirenje troškova stečajnog postupka na teret žaliteljice.

PRILOZI:

1. Preslika Upravnog ugovora s Poreznom upravom (obročna otplata)
2. Preslika Rješenja Porezne uprave o ovrsi
3. Preslika Rješenja Porezne uprave o obustavi ovrhe
4. Izvadak s bankovnog računa
5. Izvadak iz Očevidnika redoslijeda osnova za plaćanje

U Zadru, dana 27. prosinca 2025.g.

Nikolina Trbojević

Nikolina Trbojević